

og slet ikke svare til deres Hensigt. Søvrigt skal jeg erklære, at enhverjomhelt fornuftig Bestemmelse, som virkelig kan give Udfigt til at forhindre Misbrug, skal finde min Tilslutning. — Jeg maa ligesom det ærede Medlem for 10de Kredts (Sessen) finde det rigtigt, at det ikke bør være nødvendigt, at en Mand skal være dømt 2 Gange, forinden han forbyrder sin Næringsret; jeg troer, det er fuldkommen tilstrækkeligt, at det een Gang ved Dom er konstateret, at han har handlet ulovligt.

Ordf. Ved at fremhæve de Ulemper, som efter hans Formening vilde følge af Vedtagelsen af Bestemmelserne i det foreliggende Lovudkast, udtalte det ærede 3die Medlem for 3die Kredts (Tobiesen) det Dnsse, at hele Brændeviinsafgiften ifølge Næringslovens § 72 for Fremtiden udelukkende maatte tilflyde Kjøbstæderne. Dette Dnsse skal jeg tiltræde, idet jeg er overbevist om, at det deles af alle Kjøbstæderne, og jeg tiltræder det, ikke alene af Hensyn til de økonomiske Fordele for Communerne, men ogsaa i Moralitetens Interesse. Det vil være bekjendt, at den Afgift, der blev fastsat i Næringslovens § 72 for Brændeviinsudsalg, fornemmelig havde til Hensigt at forhindre, at ikke denne Næringsvei skulde udbrede sig i en altfor stor Grad, men det vil ogsaa være bekjendt, at Afgiften, som af den anden ærede Taler er udtalt, næsten overalt er fastsat saa overordentlig lavt, at den i Virkeligheden ikke har stort at betyde. Grunden dertil er efter min Overbevisning fornemmelig den Omstændighed, at Afgiften skal deles mellem Communerne og Statskassen; thi Communerne have Byrder nok at bære til Statskassen, saa at de ikke frivilligt ville paatage sig en større Byrde, end de ligefrem ere nødte til. Naar derimod Afgiften heelt tilfaldt Communens Kasse og saaledes kunde bidrage til at lette den Byrde, som Misbrug af Brændeviinsdrik paadrager Byens Fattigvæsen, troer jeg ganske sikkert, at Afgiften vilde blive sat noget høiere og saaledes komme til at svare til det Formaal, som den oprindeligt har havt. Jeg skalde ikke have Noget

imod, om det som Betingelse for, at Afgiften udeelt skulde tilfalde Communen, fastsattes, at dette kun skulde gjælde, forsaavidt Afgiften af vedkommende Communalbestyrelse sattes indenfor den højeste Halvdeel af Taxten, thi derved vilde man forebygge, at Tilstanden blev uforandret, og at saaledes det Formaal, man kunde opnaae ved en forhøiet Afgift, forfejledes. Da jeg af den ærede Indenrigsministers Foredrag har hørt, at han sænker denne Sag særdeles Opmærksomhed, og navnlig ogsaa har sin Opmærksomhed henvendt paa Virkningen af de Forandringer, der i de senere Aar ere indførte i den svenske Lovgivning, holder jeg mig overbevist om, at det her forebragte Dnsse, om ogsaa kun som en midlertidig Foranstaltning, vil finde en gunstig Modtagelse, og at den ærede Indenrigsminister vil i Sagens Interesse conferere derom med sin Collega Finantsministeren. Jeg skal ved denne Leilighed gjøre opmærksom paa en Omstændighed, som undertiden indtræffer i Communerne; det er, at Næringsbrugere, der ere forpligtede til at svare Brændeviinsafgift, naar de blive saa forarmede, at de ikke kunne svare Afgiften, desuagtet ikke miste deres Næringsberettigelse. Denne Tilstand er fremkaldt ved en ministeriel Skrivelse; men det vil sees, at saadann Næringsbrugere blive endnu gunstigere stillede end de Medborgere, der maae svare den. At det er en Tilstand, der maa forandres, troer jeg vistnok maa erkjendes.

Tobiesen: Det ærede 9de kongevalgte Medlem (Fischer) yttrede, at det for ham var Hovedsagen, at, naar en Handelsplads opstod, da ikke en Enkelt fik Ret til at handle med Brændevin og de Andre ikke; men at Alle kunde faae lige Ret, for at kunne staae lige i Concurrencen. Jeg troer at turde henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at det dog ikke behøves at gjøre en Hovedsag af dette Punkt; thi det har i den ministerielle Praxis været en Hovedgrund til at give en Ansøger Bevilling til Brændeviinshandel, at der paa det samme Sted var en Anden, der havde Bevilling dertil. Der er vist intet Tilfælde, hvor det ikke har været den bedste